

Η οικογένεια Μίτφορντ

Οι γονείς

Λόρδος Ρίντσντεϊλ: Ντέιβιντ Φρίμαν-Μίτφορντ, 2ος βαρόνος του Ρίντσντεϊλ, «Φαρβ»

Λαίδη Ρίντσντεϊλ: Σίντνεϊ Μπολς, «Μαβ»

Οι αδερφές

Η μυθιστοριογράφος: Νάνσι Φρίμαν-Μίτφορντ (έτος γέννησης: 1904)

Η επαρχιώτισσα: Πάμελα Φρίμαν-Μίτφορντ (έτος γέννησης: 1907)

Η φασίστρια: Νταϊάνα, λαίδη Μόζλι (έτος γέννησης 1910)

Η φίλη του Χίτλερ: Γιούνιτι Βάλκιρι Φρίμαν-Μίτφορντ (έτος γέννησης 1914)

Η κομμουνίστρια: Τζέσικα Λούσι «Ντέκα» Φρίμαν-Μίτφορντ (έτος γέννησης 1917)

Η δούκισσα: Ντέμπορα «Ντέμπο» Κάβεντις, δούκισσα του Ντέβονσαϊρ (έτος γέννησης 1920)

Ο μόνος αδερφός: Τόμας «Τομ» Ντέιβιντ Φρίμαν-Μίτφορντ (έτος γέννησης 1909)

Απρίλιος 1946

Hôtel de Bourgogne, Παρίσι, 7ο Διαμέρισμα

Να τοι, αιχμάλωτοι, παγωμένοι στον χρόνο όπως οι
μύγες στο ήλεκτρο – κλικ κάνει η κάμερα και η ζωή
συνεχίζεται· τα λεπτά, οι μέρες, τα χρόνια, οι δεκαετίες
τούς απομακρύνουν όλο και πιο πολύ από την ευτυχία
και τις υποσχέσεις της νιότης, από τις ελπίδες... και από
τα όνειρα που έκαναν για τον εαυτό τους.

Νάνσι Μίφορντ
Αναζητώντας τον έρωτα

«*Alors, racontez!*» Λοιπόν πες μου! είπε ο συνταγματάρχης ση-
κώνοντας το χέρι για να την κάνει στροφή.

Φυσικά η Νάνσι αναγκάστηκε να σκύψει. Ο συνταγματάρχης
ήταν θεόκοντος.

«*Racontez! Racontez!*»

Εκείνη γέλασε με το επίμονο αίτημά του. *Racontez! Πες μου!*

«Allô, allô», της έλεγε και μέσα από το βουητό της τηλεφωνικής γραμμής. «*Κοιμάσαι;*»

Μπορεί να βρισκόταν στο Παρίσι, στο Αλγέρι ή σε κάποιο άλλο μέρος που δεν μπορούσε να αποκαλύψει. Περνούσαν εβδομάδες ή μήνες και ξαφνικά το τηλέφωνο χτυπούσε στο Λονδίνο και ο κόσμος της Νάνσι Μίθφορντ ξανάφτιαχνε.

«*Alors, racontez! Πες μου τα πάντα!*»

Και εκείνη του τα έλεγε.

Ο συνταγματάρχης έβρισκε τις ιστορίες της Νάνσι κωμικές, εξωφρενικές, αλλιώτικες από οτιδήποτε είχε γνωρίσει. Η βασική χαρά του ήταν οι έξι αδερφές Μίθφορντ και η μυστική οργάνωσή τους. Η Νάνσι είχε και έναν αδερφό, αλλά δεν μετρούσε τόσο.

«*C'est pas vrai!*» αναφωνούσε ο συνταγματάρχης με κάθε νέα ιστορία. «*Δεν μπορεί να είναι αλήθεια!*»

«Είναι όλα αλήθεια», του είπε η Νάνσι. «Κάθε λέξη. Τι περιμενες με μια ναζί, μια κομμουνίστρια και αρκετούς φασίστες στο ίδιο οικογενειακό δέντρο;»

«*C'est incroyable!*»

Όμως οι Χον ανήκαν στο παρελθόν. Τώρα βρισκόταν στο χρυσοποίκιλτο δωμάτιο του παριζιάνικου ξενοδοχείου με τον αγαπημένο της συνταγματάρχη, που έβαλε το χέρι στη σαμπανιέρα. Αλλά πώς βρέθηκε εδώ; Ήταν άφταστο όνειρο.

«Υποσχέσου μου ότι θα μείνουμε εδώ για πάντα», είπε η Νάνσι.

«Εδώ ή κάπου όπως εδώ», απάντησε εκείνος με πονηρό χαμόγελο.

Η καρδιά της σκίρτησε. Θεέ μου, ήταν τόσο άσχημος με το βλογοικομμένο πρόσωπο και τα αραιά μαλλιά, το άκρο αντίθετο από τον ψηλό και όμορφο σύζυγό της, που ήταν τόσο εύρωστος,

που θα μπορούσε να είχε ξεπηδήσει από τις σελίδες περιοδικού για καλλιεργητές. Αλλά η Νάνσι αγαπούσε τον συνταγματάρχη της με κάθε πλευρά της, ιδιαίτερα τη θηλυκή, άλλη μία βασική διαφορά ανάμεσα στους δύο άντρες.

«Ξέρεις, όλες οι φίλες μου ψάχνουν απεγνωσμένα Γάλλο εραστή», είπε η Νάνσι και πέταξε τα γάντια της στο κρεβάτι. «Χάρη στον χαρακτήρα ενός βιβλίου. Είναι όλες τους ερωτοχτυπημένες με τον Φαμπρίς!»

«*Bien sûr*, όπως και στην πραγματική ζωή», είπε ο συνταγματάρχης ανοίγοντας τον φελλό.

Η σαμπάνια ανέβηκε αφρίζοντας στον λαιμό του μπουκαλιού και έσταξε στα κοντόχοντρα δάχτυλά του.

«Είσαι τόσο γυναικάς!» είπε η Νάνσι. Άνοιξε τα παντζούρια και κοίταξε την πλατεία από κάτω. «Επιτέλους! Ένα ξενοδοχείο με θέα».

Το δωμάτιό τους είχε θέα στο Παλάι Μπουρμπόν, όπου στεγαζόταν η Γαλλική Εθνοσυνέλευση, έδρα εδώ και δύο αιώνες της κυβέρνησης της Γαλλικής Δημοκρατίας, με εξαίρεση το διάστημα που είχε καταληφθεί από τη Λουφτβάφε. Μήνες πριν κρεμόταν από το κτίριο πανό της γερμανικής προπαγάνδας: *DEUTSCHLAND SIEGT AN ALLEN FRONTEN. Η Γερμανία θριαμβεύτρια σε όλα τα μέτωπα*. Όμως τώρα η Γαλλία είχε απελευθερωθεί, τα πανό είχαν αφαιρεθεί και η Νάνσι βρισκόταν στο Παρίσι, όπως ακριβώς είχε σχεδιάσει.

«Είναι παράδεισος!» είπε. Η Νάνσι κοίταξε πάνω από τον ώμο της και σήκωσε με νάζι τη φτέρνα. «Μεσημεριανό, αύριο; Τι λες;»

«Εντάξει, *chéri, quoi que tu en dises*», της είπε ο συνταγματάρχης καθώς τον πλησίαζε αργά.

«Ό,τι πω;» επανέλαβε η Νάνσι. «Πόσο λαχταρούσα να ακούσω αυτά τα λόγια! Σαλιγκάρια, κοτόπουλο και πορ σαλού, τι λες; Τέρμα οι κονσέρβες για σένα. Και, παρεμπιπτόντως, αγάπη μου, δεν πρέπει να ανησυχείς για το επαγγελματικό μέλλον σου. Ξέρω ότι θα σου λείψει η διακυβέρνηση της Γαλλίας, αλλά θα έχεις πολύ περισσότερο ελεύθερο χρόνο στη διάθεσή σου!»

Η Νάνσι ήταν περήφανη για όσα είχε κάνει ο συνταγματάρχης ως *chef du cabinet* του στρατηγού Ντε Γκολ, αλλά η παραίτησή του έκανε τη ζωή πολύ ευκολότερη. Πλέον δεν θα αναγκαζόταν να τον περιμένει συνεχώς ή να ανέχεται τα εξοργιστικά ακριβή αιτήματά του. Έχω πολύ φορτωμένη μέρα ΓΙΑ ΝΑ ΔΩ – μπορείς να έρθεις στις έξι παρά δύο;

«Είναι ό,τι καλύτερο μπορούσε να μας συμβεί», είπε. «Αχ, αγάπη μου, η ζωή θα είναι όνειρο!»

Η Νάνσι έσκυψε και τον φίλησε στη μύτη.

«*On trinque;*» ρώτησε ο συνταγματάρχης σηκώνοντας το ποτήρι.

Η Νάνσι τσούγκρισε μαζί του.

«*Santé!*» αναφώνησε εκείνος και η Νάνσι σήκωσε κοροϊδευτικά τα μάτια. «Οι Γάλλοι κάνουν τόσο βαρετές προπόσεις. Ποιος νοιάζεται για την υγεία μου; Τον περισσότερο καιρό είναι χάλια. Στην υγεία των μυθιστορημάτων, λέω εγώ! Στην υγεία των αναγνωστών σε όλο τον κόσμο!»

«*À la femme auteur Νάνσι Μίτφορντ*», είπε ο συνταγματάρχης ξανατσουγκρίζοντας. «*Vive la littérature!*»

Βράδυ της Ημέρας Ευχαριστιών Άρλινγκτον, Βιρτζίνια

Η Κέιτι ξυπνάει αποπροσανατολισμένη. Δεν ξέρει πού βρίσκεται, μόνο ότι είναι στο πίσω κάθισμα ενός αυτοκινήτου. Το κινητό της λείπει. Δεν βρίσκει την τσάντα της. Στο τζιν της υπάρχει ένας λευκός ξεραμένος λεκές.

Ανασηκώνεται αργά στο κάθισμα. Βρίσκονται στον αυτοκινητόδρομο Τζορτζ Ουάσιγκτον και πηγαίνουν τουλάχιστον με ογδόντα χιλιόμετρα την ώρα. Αν την έχουν απαγάγει, δεν διαθέτει ούτε τη σβελτάδα ούτε τη δύναμη που χρειάζεται για να πηδήσει από κινούμενο όχημα. Τα μάτια της καρφώνονται στο μπροστινό κάθισμα, και ο πανικός της φεύγει όταν βλέπει τα δύο κορίτσια με τα μακριά εντυπωσιακά μαλλιά. Είναι οι ανιψιές της.

«Γεια σας, κορίτσια».

«Καλά ξυπνητούρια», απαντάει η Ντανιέλ. «Κοιμήθηκες καλά;»

Είναι η μεγαλύτερη από τις δύο αδερφές, κατά δεκαέξι μήνες, και οδηγός του αυτοκινήτου.

«Είδες;» λέει η μικρή αδερφή της Ντάνι, η Κλέμενταϊν. «Σ' το 'πα ότι δεν χρειάζεται να την πάμε για πλύση στομάχου».

«Δεν είσαι λίγο μικρή για να ξέρεις τι είναι η πλύση στομάχου;» ρωτάει η Κέιτι.

Στα δεκαπέντε της, η Κλεμ είναι όμορφη με φακίδες στη μύτη και καθαρό βλέμμα, αλλά η Κέιτι βλέπει ακόμα το κουτσοδόντικο κοριτσάκι με την αστεία φωνή, και το ίδιο μικρή και αθώα τής φαίνεται και η Ντάνι. «Δεν ήπια και τόσο πολύ», προσθέτει.

Το στομάχι της Κέιτι ανακατεύεται, σαν να διαφωνεί, όταν οι εικόνες της βραδιάς τής έρχονται στον νου σαν ταινία. Το δείπνο των Ευχαριστιών. Τρία τραπέζια. Οι σαράντα κάτι καλεσμένοι. Η μητέρα, τα ετεροθαλή αδέρφια της, το κονκλάβιο από θείους και θείες. Και οι άγνωστοι. Γείτονες ίσως ή μακρινοί συγγενείς του πατριού της, του Τσαρλς.

«Δεν ήπιες και τόσο πολύ;» αναφωνεί ανήσυχα η Κλεμ. «Δηλαδή τι θεωρείς “πολύ”;»

«Εντάξει, ήταν όντως πολύ», παραδέχεται η Κέιτι. Ως νέα (χα) και κουλ (χα, χα) θεία, θεωρείται πως πρέπει να αποτελεί πρότυπο για τις ανιψιές της. Αλλά μετά τα αποψινά, το έχασε το παιχνίδι. «Ακούστε, κορίτσια», λέει, «δεν βγαίνει ποτέ σε καλό όταν παραπίνεις. Μόνο αρρωσταίνεις και γίνεσαι ρεζίλι και σκέφτεσαι με τις ώρες τι έκανες».

«Οκέι, ευχαριστούμε. Φοβερή συμβουλή».

«Η σύντομη διασκέδαση δεν αξίζει όλο αυτό το βάσανο που περνάς μετά», λέει η Κέιτι.

«Υπήρχε τέτοια διασκέδαση;» ρωτάει η Ντάνι.

«Μάλλον το χάσαμε το διάστημα που περνούσαμε καλά», συμπληρώνει η Κλεμ.

Η Κέιτι τις βλέπει να ανταλλάσσουν πονηρά χαμόγελα.

«Το αλκοόλ σε ρίχνει», λέει η Κλεμ. «Δεν πρέπει να πίνεις όταν είσαι μες στη μιζέρια».

«Δεν είμαι μες στη μιζέρια!» επιμένει η Κέιτι, αλλά αναρωτιέται μήπως είναι αλήθεια. «Περισσότερο κουρασμένη. Αλλά έχεις δίκιο ότι σε ρίχνει».

Απλώνεται σιωπή στο αυτοκίνητο. Συνεχίζουν στον αυτοκινητόδρομο, περνώντας σκοτεινά συγκροτήματα γραφείων και το νεκροταφείο του Άρλινγκτον. Η Κέιτι κλείνει τα μάτια και προσπαθεί να θυμηθεί πώς πήγαν όλα κατά διαόλου. Το ότι κατέβασε δύο ποτήρια Veuve Clicquot με το καλημέρα σας ήταν μάλλον το πρώτο λάθος.

Προσπαθεί να θυμηθεί. Βλέπει να κάθονται όλοι στο τραπέζι, εκείνη ανάμεσα στη γιαγιά της και την Τζιλ (ή Τζίλιαν;), την καινούργια κοπέλα του ετεροθαλούς αδερφού της. Ένας από τους θείους της κάνει μια ερώτηση. Όχι, θεία ήταν. Η Κέιτι θυμώνει. Η ξαδέρφη της επαναλαμβάνει μια ερώτηση που προσπάθησε να αποφύγει δυο-τρεις φορές. Εν τω μεταξύ η Τζιλ ή Τζίλιαν πετάγεται συνέχεια. Προκαλείται ένταση. Ανταλλάσσουν βαριές κουβέντες.

«Να πάρει», μουρμουρίζει η Κέιτι. «Εβαλα τις φωνές στην καινούργια κοπέλα του Τσακ;»

«Ναι», επιβεβαιώνει η Ντάνι.

«Στην πραγματικότητα, κόντεψες να τη φας», είπε η Κλεμ. «Και είπες “άντε μαμήσου” στην Γκαμ-Γκαμ. Μόνο που δεν είπες “μαμήσου”».

«Οχ, Θεέ μου!» λέει απογοητευμένα η Κέιτι. Το στομάχι της δένεται κόμπος. Είναι αστείο που στα τριάντα οχτώ της τσακώνεται ακόμα με τη μητέρα της. «Ει, δεν πας πιο αργά; Σαν να παρατρέχεις».

«Πηγαίνω ακριβώς στο όριο ταχύτητας», απαντά η Ντάνι.

Παρότι δεν τη βλέπει, η Κέιτι είναι σίγουρη ότι σήκωσε τα μάτια δυσανασχετώντας.

«Μην αγχώνεσαι», λέει η Κλεμ. «Όλοι καταλαβαίνουν ότι περνάς φάση. Και επίσης όλοι βρίζονται στις γιορτές. Είναι στάνταρ».

Η Ντάνι κουνάει έντονα το κεφάλι. «Για να είμαι ειλικρινής, είναι ο καλύτερος λόγος να βρίσκεσαι με μακρινούς συγγενείς», λέει.

«Ναι. Και η Γκαμ-Γκαμ δεν φάνηκε να νευριάζει και τόσο».

«Ναι, είμαι σίγουρη ότι δεν φάνηκε να νευριάζει», σχολιάζει η Κέιτι.

«Περισσότερο φρίκαραν με τα κλάματα», προσθέτει η Κλεμ.

«Έβαλα τα κλάματα;» Η Κέιτι αγγίζει τα πρησμένα υγρά μάτια της. «Κανονικά, με δάκρυα;»

«Ποπό, *πραγματικά* είσαι πιο μεθυσμένη απ' ό,τι δείχνεις».

Η Κλεμ χτυπάει την αδερφή της στο μπράτσο και της λέει ψιθυριστά να μη γίνεται κακιά.

«Απλώς ήταν ξαφνικό», λέει η Κλεμ γυρίζοντας πίσω. «Ξέρεις, η Γκαμ-Γκαμ πιστεύει ότι *σου βγαίνει το συγγραφικό σου*, όπως λέει, και γίνεσαι μελοδραματική».

«Η γιαγιά σας με βρίσκει μελοδραματική μόνο όταν αυτό που λέω δεν τη συμφέρει».

«Πάντως δεν φαίνεσαι τόσο μελοδραματική», συνεχίζει η Κλεμ. «Σε μας φαίνεσαι εννιά στις δέκα φορές χαρούμενη».

«Πολύ ευθυμούλα», λέει η Ντάνι.

Η Κέιτι στενεύει τα μάτια. «Ευθυμούλα. Τι μειωτική λέξη! Ένας έμμεσος τρόπος να πεις ότι κάποιος είναι ασήμαντος».

«Παρανοϊκούλααα», λέει τραγουδιστά η Ντάνι.

«Δεν σας έχουν πει ποτέ εσάς τις δύο “ευθυμούλες”. Ή κάνω λάθος;» ρωτάει η Κέιτι. «Και ξέρετε γιατί;»

«Ίσως γιατί είμαστε ντροπαλές;» μαντεύει η Ντάνι.

«Επειδή έχουμε άγχος;» δοκιμάζει και η Κλεμ.

«Γιατί όλοι της γενιάς Ζ λένε ότι έχουν άγχος;»

«Γιατί, αν θυμάσαι, δεν είχαμε και τα καλύτερα παιδικά χρόνια», απαντάει η Ντάνι. «Για έναν χρόνο σχεδόν δεν είδα άνθρωπο εκτός από την Κλεμ και τους γονείς μου».

«Επίσης εσείς, οι προηγούμενοι, καταστρέψατε το περιβάλλον», λέει η Κλεμ. «Και την οικονομία. Και τώρα πρέπει να τα φτιάξουμε εμείς. Κάποιοι το βρίσκουν λιγούλακι αγχωτικό. Θεέ μου, δεν βλέπω την ώρα να μεγαλώσουν όλοι οι φυσιολογικοί άνθρωποι για να αρχίσουν να ψηφίζουν».

«Όντως», συμφωνεί η Ντάνι. «Φαντάσου να γεννιόσουν το χίλια εννιακόσια!»

«Εντάξει», λέει η Κέιτι. «Ίσως να έχετε άγχος –σε κάποιο επίπεδο–, όμως ο λόγος που δεν σας έχουν αποκαλέσει ποτέ *ευθυμούλες* είναι γιατί είστε και οι δύο ένα εβδομήντα πέντε».

«Καλά, ό,τι πεις», λέει η Ντάνι και τα μάτια της καρφώνονται στην αδερφή της.

«Στην πραγματικότητα, είμαι ένα εβδομήντα εφτά», τη διορθώνει η Κλεμ.

Η Κέιτι αναστενάζει και ξεροκαταπίνει με δυσκολία. Το τοπίο που αλλάζει με ταχύτητα έξω από το παράθυρο της φέρνει ναυτία και βυθίζεται κι άλλο στο κάθισμά της. Κάθε λεπτό που περνάει, κάθε χιλιόμετρο, θυμάται τη βραδιά όλο και πιο καθαρά και το βάρος των τύψεων μεγαλώνει. Ήταν μπροστά σε όλους. Ναι, η Κέιτι είτε στη μητέρα της «άντε γαμήσου». Αλλά το χειρότερο είναι ότι είπε την αλήθεια.